

א. ש"פ בא, ד שבט תשמ"ח, מוגה (תו"מ, תרגום מסה"ש):

לפועל, להתחזק בהליכה "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה כאורחותיו נס"ר", החל מלימוד תורתו, ותורה בכלל, ובאופן כפי שבעל ההילולא תבע, שלימוד התורה של יהודי צריך להיות באופן שלא רק הוא לומד תורה (ועד שמתאחד עמה ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל כו"מ⁴⁹), אלא שהתורה מלמדת אותו כיצד עליו להתנהג,

ו"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"⁵⁰ — קיום המצוות בהידור, ובפרט בכל הפעולות שבעל ההילולא יסד, ובכללות — הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

ז. המסקנה וההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפועל:

החל משבת זו (לפני יום ההילולא דעשירי בשבט) ובימים שלאחרי זה — צריך כל יהודי [ובפרט אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר, או להתאחד עמו ע"י לימוד תורתו] להתכונן ליום ההילולא של נשיא דורנו, "לב כל קהל ישראל" שבדור,

ע"י קבלת החלטות טובות, ולהביאם

ב. ש"פ בשלח, יא שבט תשמ"ח, מוגה (סה"ש):

ויש להוסיף ענין עיקרי בזה:

בימינו אלה — לאחרי שפעלו גדולי לות ונצורות בהפצת התורה והיהדות, והפצת המעיינות חוצה, בכחו ובשליחותו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר — ניתנו לכאורה הכחות שיצליח לכונן אל האמת, ובפרט עי"ז שלומד ומתייגע בתורתו של נשיא הדור, ועוסק בהפצתה כו', וכדבריו בכו"כ ממאמריו¹³¹ ששלימות ההשפעה מרב לתלמיד (ש"בעין יפה נותן"¹³²) הוא באופן שחושי התלמיד נעשים כחושי הרב, ובמילא, זוכה לכיון לרצון הרב כו'.

ועד"ז בנוגע לבעל ההילולא עצמו — שלאחרי פעולתו בהפצת המעיינות חוצה במשך חיים חיותו בעלמא דין, ולאחרי הסתלקותו „יתיר מבחיוהי“³³ — נתן (בעין יפה"י) לכאור"א מתלמידיו להחליט באורחותיו כו' את הכחות הדרושים ללכת בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו³⁴, עד לדרגא זו שחושי התלמיד נעשים כחושי הרב. ולכן, יכולים למצוא בתורתו תשובות ועצות בכל עניני עבודת ה' כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות, ובמילא, אין צורך לשאול בענינים אלה, כי אם, לעיין ולהתעמק בתורת החסידות שלו, שבה ימצא מרגוע לנפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה'³⁵, וכפרט כשמקיים גם הוראת המשנה³⁶ וציווי „עשה לך רב“, כי ה"רב" יעזור לו למצוא את התשובה והעצה הנכונה, ללא ה"שוחד" דאהבת עצמו כו'.

ז. ויש להוסיף עוד ענין בנוגע לפעולתו של בעל ההילולא בתורת החסידות — בהמשך להמדובר גם בהתוועדות דיום ההילולא³⁰, אלא, שחוזרים על הדברים עוד הפעם כהזדמנות זו, כששומעים את הדברים הנאמרים (ברגע כמימרא) גם במקומות נוספים, עד לקצוי תבל.

ובהקדמה:

בעל ההילולא מבאר בכמה ממאמריו ושיחותיו³¹, אשר, מלמד ומחנך ומורה-דרך אמיתי³², הוא, שפועל שחושי התלמיד נעשים כחושי הרב, ועאכו"כ שמעשיו והנהגותיו של התלמיד הם כמעשיו והנהגותיו של הרב.

ובנוגע לשאלות, בקשת עצות כו' — הנה כמדובר בהתוועדות שלפנ"ז²², יכולים למצוא בתורתו של נשיא דורנו תשובות ועצות בכל עניני עבודת ה', וכפרט שבוודאי מקיים גם את הוראת המשנה²³ „עשה לך רב“, שיעזור לו למצוא תשובה ועצה נכונה.

ה. ליל יו"ד שבט תש"נ, מוגה (סה"ש):

יב. ע"פ כל זה איז אויך פאַרשטאַנדיק דער תוכן פון ארבעים שנה בתקופה זו (שהתחלתה שנת תש"י) אַז אין דעם זיינען פאַראַן די אַלע ענינים הנ"ל: יעדער איד פון דעם דור דערגרייכט דעמולט צו „קאי איניש אדעתי דרבי" פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור (וואָס הנשיא הוא הכל"ג), אַז זיין גאַנצע מציאות ושכל ווערט אַוועקגעשטעלט און שטייט אויף „דעתי דרבי" – דורך דעם וואָס מ' לערנט זיין תורה, וואָס ער האָט זיך אין דעם אַריינגעגעבן (ע"ד „אנא" נפשית כתבית יהבית"), כידוע דער וואָרט פון דעם פאַטער פון דעם בעל ההילולא, דער רבי (מהורש"ב) נ"ע"י, קודם הסתלקותו: „איך גיי אין הימל, די כתבים לאַז איך אייך". ד.ה. אַז דורך די כתבים (לערנען די כתבים כו'), אין וועלכע ער האָט זיך „אַריינגעגעבן", „האַט מען" אים ווי ער איז אין הימל, וואָרום נשיאי ישראל לא יעזבו צאן מרעיתם".

ו. ליל יו"ד שבט תש"נ, בלתי מוגה (תו"מ):

וכל זה נמשך וניתוסף גם לאחרי ההסתלקות — לא רק אצל אלו שזכו לראותו ולקבל השפעה ממנו בחיים חיותו בעלמא דין, אלא גם אצל כולם — ע"י הלימוד בתורתו, כי, "צדיקים דומין לבוראם"¹⁵, שהכניסו עצמם בתורתם, כמו שהקב"ה הכניס את עצמותו בתורה, כמאמר "אנא נפשי כתבית יהבית"¹⁶,

וכידוע¹⁷ פתגם אדנ"ע (שבעל ההילולא הוא בנו יחידו ממלא מקומו) "איך גיי אין הימל און די כתבים לאז איך אייך", ויתירה מזה: ע"פ עדותו של בעל ההילולא עצמו ש"נשיאי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם"¹⁸, מובן, שלא שייך לומר שעלה השמימה ("איך גיי אין הימל"), אלא אדרבה, נמצא בעיקר בארץ הלזו התחתונה דוקא, ובמקום הגלות דוקא, ובחצי כדור התחתון דוקא, יחד עם כאו"א מאתנו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובכנותינו"¹⁹, האנשים והנשים והטף.

ז. משיחות ג' שבט וש"פ בא ו' שבט תשנ"ב, מוגה (סה"ש):

ויש לומר, שזה שהי' כך אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, ה"ז ע"ד מה שהי' אצל משה בדורו (כנ"ל ס"ו): מכיון שלא נשלם הבירור, לכן "הדיבור הוא בגלות" (ומשה מצ"ע הוא למעלה מהגילוי בדיבור), והקב"ה לא ריפא אותו, אלא עשה נס ש"אנכי אהי' עם פיך", "יהיו דבריו נכונים";

והתיקון ומילוי הדבר בתכלית השלימות נפעל — בכחו של בעל ההילולא — ע"י הנשמות בגופים, נשמות בריאות בגופים בריאים, של דורנו, הדור התשיעי, שבכוחנו לפעול את תפקידו של "אהרן אחיך יהי' נביאך", ע"י הביטוי בדיבור בפועל (באופן ד"הקול נשמע בית פרעה"), ובשפע רב, הדברי תורה והוראות וכו' דבעל ההילולא, עד שדורנו זה הוא הדור בו יתקיים — ותיכף ומיד ממש — "שלח נא ביד תשלח", שע"י משיח צדקנו מתמלא בשלימות גילוי האורות בכלי הדיבור (כנ"ל ס"ו).

וכל זה בהדגשה — שכל אחד יקבל על עצמו שהלימוד בתורתו של בעל ההילולא ישלים וימלא גם מה שנחסר בהתפשטות והפצת המעינות בגלל המניעה ועיכוב בכח הדיבור דבעל ההילולא, הן ע"י לימודו הפרטי בדיבור והן בהפצת המעינות חוצה לאחרים.

ח. ג שבט תשנ"ב, בלתי מוגה (תו"מ) :

יקבל כל אחד ואחד על עצמו החלטה בעניני לימוד התורה של בעל ההילולא, שהלימוד יהי' באופן כזה, שבו ועל-ידו תתמלא המניעה והעיכוב שהיתה אצל נשיא דורנו (מאיזה טעם שיהי'), שהרי לא נתנו לו את ה"ואהרן אחיך יהי' נביאך"²³, וממילא אכן היתה מניעה בהתפשטות דברי החסידות שלו בדיבור, ועד כדי כך, שעי"ז נפגעה ("האָט עס אָנגערירט") גם התפשטות דברי החסידות שלו שבכתב.

וכפי הנראה בפשטות בשכל בני-אדם (כנ"ל), שהתפשטות דברי החסידות שלו שהיתה בפועל איננה מגעת להתפשטות שהיתה — באם אמירת החסידות היתה בדיבור בפשטות, שכן אז, בטח היתה נערכת "חזרה" בדיבור על הדברים שנאמרו, ועד לאופן דמעשה — כתב, ועאכו"כ בנוגע למחשבה.

אשר לכן, כאמור, המעשה הוא העיקר — שכל אחד יקבל על עצמו החלטה בעניני לימוד התורה של בעל ההילולא, נוסף על העיקר המדובר — סידור התוועדויות בקשר ליום ההילולא.